

[Schovelin.]

dags Mening, at jeg tværtimod sagde, det var en kættersk Mening, og kættersk vil den selvfølgelig navnlig lyde i Forsikrings-selskabernes Øren, da man, som det meget hyppigt sker, opmuntrer Folk til at tegne store Forsikringer. Man siger: Det Møblement er skam ikke 10 000 Kr. værd, det skulde De forsikre for 15 000 Kr., det vil det koste, naar De skal anskaffe det igen. Saa tegner vedkommende en Forsikring for 15 000 Kr. og betaler tilsvarende Præmie; men naar det saa alt sammen brænder, faar han paa Grund af Slid, Alder, eller hvad der ellers bliver nævnt, en betydelig mindre Sum. Jeg kan godt forstaa, at Indsigelse herimod lyder kættersk i Forsikringsselskabets Øren, men ikke i den forsikredes Øren. Hvordan kan disse Fradrag ikke misbruges! Der staaar, at man skal have saa stor Erstatning, at man kan genanskaffe det paagældende Møbel. Et almindeligt Chatol kan man faa for en forholdsvis billig Pris — det kan gøre samme Nytte, naar man kun tænker paa Antallet af Skuffer —, men hvis det brændte var flere Hundrede Aar gammelt og som Følge deraf havde langt større Værdi — det er maaske oven i Købet et Chatol, man vil forsikre højt, fordi det har Affektionsværdi som et gammelt Arvestykke —, er det urimeligt, at man ikke skal kunne forsikre det for og ogsaa faa nøjagtig den Sum, som man har betalt Præmie for. Det kan man ikke kalde for Spil, det er netop en egentlig Forsikring: at det, man betaler Præmie for, det skal man have. Jeg ser meget vel — og det indrømmer jeg den højtærede Justitsminister lige saa vel som den ærede Ordfører —, at der kan ske Misbrug; men jeg tillader mig at tro, at disse Misbrug kan bekæmpes paa anden Maade end gennem Forsikringsloven og ved at fritage Forsikringsselskaberne for i de legitime Tilfælde at betale det, de faktisk har indkasseret Præmier for.

Justitsministeren (Zahle): Den Skilring, den ærede sidste Taler gav af Brandforsikringsselskabernes Virksomhed, tror jeg er en Fantasi og ikke bygget paa Erfaringer. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet. Jeg betvivler dog vedblivende, at det ærede Medlem har gjort den Erfaring, at Udsendinge fra Brandforsikringsselskaber, naar de skulde vurdere et Møblement, har sagt til den, der skulde have brandforsikret: Aa, sæt det noget højere op, De kan ikke faa et nyt Møblement, naar det gamle er brændt, for den Sum. Man skulde ligefrem opfordre til at forsikre

Tingene til en højere Værdi, end de egentlig har. (Schovelin: Nej, ikke end de i Virkeligheden har). Den Værdi, de i Virkeligheden har, skal jo ogsaa erstattes, naar de er brændt. At man skulde drive Brandforsikringsvirksomhed her i Landet paa den Maade, at man opfordrede Folk til at forsikre højest muligt med den Beregning, at saa fik man en høj Præmie, og saa kunde man trække fra, naar Tingen var brændt — det er virkelig et Vrængebillede af Brandforsikringsvirksomheden, og jeg paastaar vedblivende, at det kun kan tages for Fantasi, ja fantastisk.

Ellinger: Der er et gammel Ord, der siger, at den, der tier, samtykker, og da Ministeren ikke har udtalt sig om Mindretallets Forslag, tør jeg vel gaa ud fra, at Ministeren anbefaler, at disse bliver vedtaget.

Justitsministeren (Zahle): Det ærede Medlem har overhørt, at jeg sagde, at efter den Diskussion, der har fundet Sted her, hvor Ordføreren for Udvalget havde gendrevet Mindretallet, behøvede jeg ikke at udtale mig om Mindretallets Ændringer.

Schovelin: Da min Partifælle har slaaet det fast som en Grundsætning, at den, der tier, samtykker, er jeg nødsaget til at modsige den højtærede Minister — ellers vilde jeg jo have samtykket. Jeg skal indskrænke mig til at sige, at om Brandforsikringsselskaber i givet Tilfælde handler saadan eller saadan, som jeg nævnte, vedrører jo i og for sig ikke det principielle Spørgsmaal, som er dette: hvorvidt man skal kunne forsikre for en vis Sum og betale den Præmie, som denne Sum betinger, og saa, naar det kommer til Stykket, risikere at faa en mindre Sum.

Justitsministeren (Zahle): Ja, det skal man, og hvis man forsikrer højt for ogsaa at faa den høje Sum udbetalt, naar Tingen er gaaet til Grunde, skønt Tingen ikke har den Værdi, saa gør man sig skyldig i en efter min Mening ikke fuldt hæderlig Fremgangsmaade.

Schovelin: Den højtærede Justitsminister er jo Jurist, og jeg er Nationaløkonom, og da jeg er Nationaløkonom, ved jeg jo nok, hvor tvivlsomt et Begreb som Værdi er.

Hermed sluttede Forhandlingen.